

και με κάνει να γυρίσω με χαρά και θρόν τρομαράκι,
για 'ν' ακούω της 'Αθήνας της άσπιας ασχλαμαράκι.

Φύσις χαύνως κοιμωμένη... γύρω μου κοιλάς χρυσή,
την σκιάν επικαλέσθη του μεγάλου Ραμωσή,
κι είν παπύρους έντροπών
άνεμνήσθη τών σοφών,
πού 'σ'την Αίγυπτον έπήσαν σαν κι' έμένα τόν σπουδαίον
κι' έπέζησαν να μάθουν την σοφίαν τών Χαλδαιών.

Χαίρε, της Αίγύπτου χώρα,
πού τό κλέος σου κοιμάται...
ή σκιά του Πυθαγόρα
'σ'τάς κοιλάδας σου πλανάζεται.

'Εκόρεσα την δίψαν μου 'σ'τον ίερόν τόν Νείλον,
κι' έμαζέψα τὰ δάκρυα κλαίονταν χροκοδείλων,
και σέ μοτιλίαις τάβαλα κι' επίτηδες τὰ φέρνω
για νὰ τὰ χύνω σάν θρηνά μουφλούζικο Κουβέονο.

Τους μάντις άνεζήτησα της Ιεράς φυλής,
δίν είδα μήτε τους 'Γκασώ, ποιμένας Βασιλείς,
κι' ήγος ήκουσθη λαλιάς ως ψήφους τών φύλλων:
«ελαύσε την δόξαν τών Θεών άν έκατοταμπύλιω,
μάτην ήπτεϊς τόν Σίσωστριν, μάτην τόν Μενροφθά,
τόν 'Οσιριν, τόν 'Αμμωνα, τόν Σέραπιν, τόν Φθζ.»

'Η Μίριμι ή περιδοός έρώτησα πού κείται
κι' άν ώς τό παλάι, Περικλή, και τώρα κατοικείται,
άλλά μ' έπληροφόρησαν πός δίν ύσάρχουν πλέον
αί δυναστεία τών Θεών και τώσαν Βασιλείων,
και τότ' έρώναξα κι' έγώ καθός ό Ναπολιών :
«εκ της ύψιστης κορυφής τών πυραμίδων τούτων
βλέπουν και σένα, Φασουλή, τρεις χιλιάδες χρόνοι,
κι' είδα τόν πολυθρύλιτον τών σαρκοφάγων πλούτον,
όπου 'μπροστά του χάνεται κι' όποιος τόν 'δη κερώνει.

Ζητώ τους άστρολόγους, τους γόπτας, τους μάγους,
έγγιζω μετά φρίκης αίωνων σαρκοφάγους,
τρεις χαιρέτθ της μούμιας, κι' ουδέ στιγμήν διατάσας
φωναζώ πρós εκείνας:
«ώ μούμιας της Αίγύπτου, κινταζέτε 'μπροστά σας
την μούμια της 'Αθήνας.»

Βρή σεις Στραβαπακάδες με μαύρο σκυλοείτσι,
γιατί με βλέπετ' έτσι;
μήπως καινού χρωστάτε και σεις, παλρο-Φελλάχοι,
και διεπνείτε έλίγγους σές 'κείθισαν 'σ'τη ράχη;
'Αλλ' άν και σές τοιαύτης ήλιώσαν τιμηθί,
μήν καμαρώνετ' έτσι, την έγομε κι' έμει.

Κι' ένω κατά την έρημον μονόχως έπλαγώνη
με την 'Αδίσκαλιώμιον κι' ίδιόν μου κόρην,
βλέπω και τόν Σιμόπουλον 'σ'το Φαραόν τόν τόπον...
'Εδώ κι' ίσθ, του 'ρώναξα, 'σ'την γή τών Αιδιόπων;

Τόν άνδρα τόν κυνοφιλή τόν έθελπα δροματόν,
τό κρτός νά διέρχεται τών παλάι Πτολεμαίων,

κι' όπως έγώ διέτριχε την έρημον την γην
κι' έτρανολάει τών Ρωμηών την περιουλόγην,
κι' έλεγε μεγαλόστομος κι' είν πλήθη Βεδουίνων
την άναδιοργάνωσι του κράτους τών 'Ελλήνων.
'Αλλ' ή φωνή του κήρυκος, του πανταχού παρόντος,
ήτο φωνή, βρή Περικλή, 'σ'την έρημον βούντος.

'Εσίμωσε και πρós έμέ του κράτους νά μου 'πή
την τήση προκοπή,
και δός του και μ' έφοσκωνε με τούτο και μ' εκείνο
και μούπε κάμποσα σορά,
και τούπα μίς σ' αυτί κρυφά :
«μήπως κι' έμέν, 'Ανάργυρε, με πέρνεις Μπιδουνοή;»

'Ελογόφωνα πολύ
για τών 'Αθηνών τούς κούκους,
κι' είδα τόν Μεγίμει 'Αλη,
πούσαρε τούς Μαιμλούκους.
Μίς 'σ'της βομβοκαποφτείας έσκαπωνόμωνα βαρειά,
κι' είδα και τόν 'Ιμπρατήμ,
πούβαλε μεγάλη φόμη,
σάν τόν Ισταλαν μιά 'μέρα νά κτυπήση τόν Μωρρά.

Καθβαλάει τόν θαμμάζω,
καθβαλάει με κυτάρ,
με καθόλου δίν τρομαζώ
'στόν τό λέγω δυνατά :
«Όρα μίς 'σ'τόν 'Ιμπρατήμ και σ' εκείνον τόν πατέρα,
και δρό φάσκιλα τόν δίνω και πηγαίνω παρατέρα.»

'Αδελφί μου Περικλή, πού νά σ' είχα νά με 'δρά...
παρ' όλίγον νά γενθ και Σέλης και Μαχδής.
Καθισμένος σάν 'Αερβίσσης 'σ'τη καμήλας την καμπούρα
έλεγα πρós τους Σέχας πός τό 'κούαμε κουμπούρα,
κι' ένα πλάθος από μούγιας, πού δίν είχε τελειωμέ,
μίς 'σ'τά μάττα μου 'πέτσου, 'σ'τά ρουδουνοία, 'σ'τό λαϊμό,
και δίν έπαυα μ' εκείνο λυσσοδάδες νά πολεμώ.

Μιά ξερεύααν από 'μένα και πηγαίνω 'σ'την καμήλα,
μιά 'πετούσανε και παλί 'σ'το πρόσωπό μου τά μύλα,
μα ξαναφύγαν σί 'λίγο και 'κόλλουσανε ξανά
'σ'τη μεγάλης μου καμήλας τὰ γδαρμένα πσιονά.

'Ζήτησα της Κλεοπάτρας τόν γνωστό τόν όβελίσκο,
μα και τούτον δέν τόν 'έρισκα
άνεδίρησα τὰ τόσα μεγαλεία τών αίωνων,
'ήτσηα και της 'γελέδες της παγίματι τών Φαραώνων,
κι' όλοι μουπαν μ' ένα στόμα: «σούρ σούρ 'σ'την 'Ελλάδα,
κι' ίκατ' ήπας θάβερρε μόνω μιάν άστέρητην 'γελάδα,
πού τό γαλα της ποτέ δέν 'λιγοστύει,
και χερά 'σ'τόν νησιτικό, πού 'σ'τη θρσει της πιστιού.»

'Εβανα και προσηνήσις, όπως λέγ, εκ τού προγεύρου,
κι' έτρεμα μη μ' άγκαλιέσουν τών 'Αράπιδων τὰ μπράττα...
τί περίφημα κι' ίκιντα τὰ γαιθούρια τού Καίρου !...
'Ελεγα κι' ιδώ κανένα νά σές έφερνα για ράτση,
πλην ένόμισα πός τούτο θέμαί δάρον περιττόν...
μόλις ήλθε μίς 'σ'τόν νού μου τό πασίγνωστον ρητόν :